

Benimle Aşık Konuş 21

– Mecaz Adam · 26 Eylül 2019

“ Sözü bittiği yerde, o yerde artık her şey çok daha anlamlı...”

Sabahın erken saatleri, kuşlar koro halinde söylüyorlar aşk nağmelerini. Bahar geçip giden yıllara rağmen ölümsüz aşk tanrıçası kimine göre. Kimine göreyse göz yanığı, ölümün dahi öldüğü yerde, her şeyin yapay duracağı, o altından ırmaklar akan cennetin, Allah'ın yeryüzünde insanlara fragman olarak sunduğu bir yer...

Damla, gelinliğini giymiş evden çıkıyordu. Yunus, sevdiğini ata bindiriyor. Damla araca kadar atla gidiyor. Savaş yıllarında cepheye mermi taşıyan kadınlar kadar gururlu bugün. Yunus sevdiğini attan indirip araca bindiriyor. Suat, Dilara, Aysun gelin arabasına bindiler. Suat aracı kullanıyordu.

Yasin eşi ile akrabalarının bulunduğu araçlardan birine bindi. Müşfik amca ve diğerleri de minibüse bindiler. Araçların hareket ettiği sırada oradaki komşular ellerindeki taslar ile su döküyorlardı arabaların arkasından. Arabalar korna çalıp mahalleden çıkmaya çalışıyordu.

Çocuklar öncesinden kurdukları plan ile düğün arabasının önünü kesiyorlar. Zarflar havada uçuşuyor. Bismillah deyip yola çıktıklarında herkes düğün için hazır.

Cüneyt ve Lara uçağa binip gideceklerdi. Cüneyt bir taksi çağırırdı. Taksi geldiğinde hava alanına gitmek için yola koyuldular. Takside Orhan Gencebay'ın "Beni Böyle Sev Seveceksin" parçası çalıyordu. Cüneyt, Lara'ya bakıyordu. Lara müzikten rahatsız olmuş gibiydi. Cüneyt ile birlikte binmemiş olsalardı taksiye, özellikle seçilmiş derdi bu şarkıya.

Cüneyt sevdiğiyle aynı araçta olduğu için çok mutluydu. Taksici de muhabbet olsun diye söylediği bir söz için pişman olmuşa benziyordu. Nereden bilebilirdi ki bu çiftin sevgili olmadığını...

Hava alanına vardıklarında, uçağın kalkmasına iki saat vardı. Cüneyt bir önceki hava alanına gelişini düşündü. Sanki o an dünya durmuş gibiydi. Kıyamet kopmuş da sesi boşlukta yankılanıyordu. Kimse duymuyor, onun gibi hissedemiyordu gönülden.

Lara, okula her gidişinde Cüneyt'i düşünüyordu. Birlikte geçirdikleri o kısa zamanı. Ne çok şey yaşamışlardı bu kısa sürede ikisi de ne yaşadıklarından habersiz.

Lara Doğu Anadolu'nun bir vilayetinde öğretmendi. Yirmi kişilik bir sınıfı vardı. Köy halkı da onu çok seviyordu. Her akşam mutlaka bir komşusu kapısını çalar ona pişirdiği yemekten bir kap getirirdi. O da

mahcup mahcup teşekkürlerini iletirdi.

Oysa ilk mesleğe başladığı zaman, zor şartlar altında çalışmaya şimdide olduğu kadar sabır gösteremiyordu. Hatta birkaç kez mesleği bırakmayı dahi düşündü. Onu engelleyen başka bir iş bulamama korkusu değildi. Gözlerinin içine gitme diye bakan öğrencilerinin okumaya olan aşklarıydı. Çoğu aile onun sayesinde çocuğunu okula gönderiyordu. Belki de hayattan beklediği sevgiyi bulamadığı için öğrenciler ile bir arada yaşıyordu. Ama hiçbir zaman onları sevgisiz bırakmayacağım diye söz vermişti kendisine.

Uçağın kalkmasına az bir süre vardı. Yolcular uçağa bindiler. Lara, Cüneyt de diğer yolcular gibi, uçaktaki yerlerini aldılar.

Uçak pisten kalktığı an, Lara sanki her an yere düşecekmiş korkusuyla koltuğuna gömülmüştü. Cüneyt sevdiğine bakıp gülüyordu. Yine de güldüğü belli olmasın diye yüzünü başka tarafa çeviriyordu.

Uçak Bursa havaalanına iniş yapmıştı. Lara ve Cüneyt dağ evine geçtiler. Lara bu gece Damla'nın evinde kalacaktı.

İkili bavulları eve bırakıp dışarı çıktılar. İlbaharın bu güzel gününde bir semaver çayı iyi giderdi. Cüneyt bir semaver çayı yaptı. Çaylar içildikçe muhabbette koyulaşıyordu. Konular birbirini açıyordu. Derken yeniden göz göze geldiler. Lara bu kez kaçamamıştı aşktan. Lara Cüneyt'in aşkına teslim olmuştu.

Cüneyt sevinç içinde sevdiğine sarıldı. O anda ikinci güneşi vuruyordu Lara'nın yüzüne. Lara artık gizlemiyordu sevgisini. O da Cüneyt'e sarıldı. Öyle uzun sarıldılar ki, gözyaşları oluk oluk akıyordu.

Lara: Biliyor musun? Mektuplarının hepsini okudum. Senden vazgeçmek değildi niyetim. Ama ben bir daha aynı hayal kırıklığını yaşamak istemiyorum. Bir daha terk edilmekten korkuyordum.

Cüneyt: Ben sensizliğe bile razıyken, şimdi yanımdasın. Nasıl olur da terk ederim seni.

Cüneyt abisinin arabasını aldı. Sevdiğiyle Bursayı gezecekti. Paintball oynadıkları yere gittiler. Her şey burada başlamıştı. Lara sevdiğine bakıyordu. Birkaç hatıra fotoğrafı çektirip yeniden yola çıktılar.

Gece iki gibi eve döndüler. İkisi de aşk sarhoşuydu. Baharda açan çiçekler gibi...

Yunus, Damla'nın elini tutuyordu. Damla, ilk kez sevdiğine bu kadar yakındı. Artık geride kalmıştı mesafeler. Beklemek sözcüğü kalkmıştı lügatlerinden.

Dilara, kurulmuş saat gibi ara ara çiftin fotoğraflarını çekiyordu. O kadar yakıştıırıyordu ki onları

birbirine. Nazar deđdireceđinden korkuyordu. Arada "Mařallah" demeyi ihmal etmiyordu.

Mola vereceklerdi. En yakın dinlenme tesisine çektiler aracı. İnsanlar hep bir yere yetişme telaşı içindeydi. Hoparlörlerden "Yarım saat mola, ya da yarım saatlik molanın sonuna geldik" gibi ikaz cümleleri duyuluyordu.

Çift mola verdikleri bir sırada rahat edebilecekleri bir kıyafet giydiler. Yunus sevdiğini araçtan indirmişti. Yasin'in önerisiyle gelmişlerdi bu tesise. Yasin ne zaman uzun yola çıkarsa hep bu tesiste mola verirdi.

Hep birlikte yemek salonuna geçtiler. Garsonlar ellerinde tabaklar ile adeta milli atletler gibi oradan oraya koşturuyorlardı. Menüden yemek seçtiler. Yemekler yendikten sonra tekrar yola koyuldular. Hoparlörlerden yine aynı sesler yükseliyordu...

Son cemre de düşmüştü yeryüzüne. Havalarda artık daha bir sıcaktı. Gece olmasına rağmen havada gündüz sıcaklığını aratmayacak sıcaklık vardı. Damla, Dilara artık uykuya teslim olmak üzereydi. Müsait bir yerde Cüneyt ön koltuğa geçti. İki kardeş birbirine sarılıp uyurken, Yunus, Suat ile konuşuyordu. Uzun yoldaki bir kuralda şoförü uyutmamaktı.

Yolda artık sabah namazı dışında durulmadı. Tam gaz devam ettiler yola. Sabah dokuz gibi vardılar Gönen'e.

Lara ve Cüneyt de yola çıkmıştı. Bandırma'ya yetişmişti. Yarım saatlik bir yolları vardı. Yarım saatin sonunda onlarda düğüne yetişmişlerdi.

Düğüne yerli halkın yanında çevre illerden de gelenlerde olmuştu. Yunus bugün çok iyi anlıyordu babasının neden dost biriktirdiğini. İşte böyle günler içindi.

Damla, gelinliğin içinde bir kuğu gibiydi. Bakan herkesi kendine hayran bırakacak bir güzellikteydi. Yunus, damatlığın içinde kartal misali asıldı. Görenler bu asillığe imreniyordu.

Damla, Cüneyt ile Lara'yı birlikte görünce çok sevinmişti. Gözlerinin içi gülüyordu. Cüneyt yengesine minnet ile bakıyordu. Hava bugün bir başka güzeldi.

Düğün faslı bittiğinde, nikâh memuru çiftin nikâhını kıydı. Damla elindeki çiçeği havaya attı. Çiçeđi Lara kapmıştı. Damla gülümsüyordu. Havada aşk sarhoşu bir rüzgâr vardı.

Düğün bitmişti. El öpme faslı da bittiğinde yola çıktılar. Dağ evine gidiyorlardı.

Her Şey orada başlamıştı. Ve Şimdi her Şey orada yeni bir anlam kazanacaktı. Kuşlar en güzel gfteleriyle coŐturacaktı tabiatı.

Dağ evine vardıklarında daha öncesinde sıradan gelen her Şey o anda bir başka güzel görünüyordu. Dağ evine açılan kapı sanki masal dünyasına açılıyor gibiydi. Ve onlar bu masal dünyasının en güzel ikilisiydi. Gl ve Bülbül'n o baki serveniydi.

SON